

РЕШЕНИЕ

№ 513

гр. София, 18.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 19.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8716** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203-207 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба вх.№ 33747/23.09.2022 г., подадена от И. Р. М. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], чрез адв.Ч. и адв.Т., с която е предявен иск срещу Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия (КРДОПБГДСРСБНА), за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, както следва:

в размер на 5 000 лв., вследствие на нищожно Решение № 2-69/ 18.09.2012 г. на КРДОПБГДСРСБНА, ведно със законната лихва от 11.04.2022 г. - датата на влизане в сила на решението, с което административният акт е обявен за нищожен;

в размер на 5 000 лв., вследствие на нищожно Решение № 2-351/ 27.05.2014 г. на КРДОПБГДСРСБНА, ведно със законната лихва от 31.03.2022 г. - датата на влизане в сила на решението, с което административният акт е обявен за нищожен;

в размер на 5 000 лв., вследствие на нищожно Решение № 2-1264/ 02.04.2018 г. на КРДОПБГДСРСБНА, ведно със законната лихва от 31.03.2022 г. - датата на влизане в сила на решението, с което административният акт е обявен за нищожен.

Претендира и направените по делото разноски.

Ищецът поддържа, че за него са настъпили вредни последици, изразяващи се в силни негативни изживявания. След като с Решение № 25/12.02.2008 г. ответната комисия е установила и обявила принадлежността му към органите по чл.1 от Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към държавна сигурност и разузнавателните служби на българската народна армия (ЗДРДОПБГДСРСБНА), са последвали три нови решения, с които, без промяна на обстоятелствата, отново и отново е бил повдиган същият въпрос. Изтъква, че непрестанно му се е налагало да обяснява на близки, приятели и колеги, че се касае за идентични факти и че не е установено нищо ново. След всяко едно от решенията е виждал как приятелите му започват да го гледат укорително, те са се отдръпвали от него и са започвали да го обсъждат, като е ставал обект и на присмех. Вследствие на указаните решения е изпитвал дискомфорт, стрес и притеснение. Притеснявал се е и за близките си - как им се отразява на тях стресът от тези решения. Повтарящите се незаконни действия на ответната комисия са го карали да се чувства в безизходица. Твърди, че действията ѝ са тенденциозни и живее в страх дали няма да го уведомят за следващо решение с идентично съдържание. В заключение сочи, че огорчението, болките и страданията от указаните решения не могат да отшумят. От Съда иска да постанови решение, с което да му присъди исканите обезщетения. В с.з. ищецът не се явява, а пълномощникът му адв.Ч. поддържа исконите и моли Съда да постанови съдебен акт, с който да ги уважи. Представя писмени бележки с подробни съображения.

Препис от исквата молба е връчен за отговор на ответната Комисия за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия. В срока по чл.131 от Гражданския процесуален кодекс е постъпил отговор от КРДОПБГДСРСБНА, в който се излага становище за частична недопустимост на исквата претенция – относно вредите, претендирани от Решение № 2-69/18.09.2012 г. и от Решение № 2-351/27.05.2014 г. като погасени по давност. В отговора се излагат доводи за неоснователност на иска по отношение на вредите, претендирани от Решение № 2-1264/02.04.2018 г., алтернативно моли Съда в случай, че уважи исквата молба, да отсъди с оглед принципа на справедливост. В с.з. ответникът КРДОПБГДСРСБНА се представлява от юк.Т., която моли Съда да отхвърли исквата претенция, като намира, че липсва причинно-следствена връзка между решението от 2018 г. и вредите.

С. градска прокуратура чрез прокурор Д. дава заключение за частична недопустимост на два от исконите като погасени по давност съобразно тезата на ответника, а в останалата част намира исквата претенция за основателна и доказана, но я намира за прекомерна.

Административен съд-София град намира за установено следното от фактическа страна:

Между страните не е спорно, че принадлежността на ищеца към органите по чл.1 ЗДРДОПБГДСРСБНА е била установена и обявена от КРДОПБГДСРСБНА с Решение № 25/12.02.2008 г. Същото не е било обжалвано и е влязло в сила.

За втори път принадлежността на ищеца към същите органи е била установена и обявена от Комисията с Решение № 2-69/18.09.2012 г. Същото е било обжалвано пред АССГ, който с Решение № 3980 от 12.06.2019 г., постановено по адм.дело № 925/2019

г. го е обявил за нищожно. Съдебният акт е обжалван пред ВАС, който го е оставил в сила с Решение № 3425 от 11.04.2022 г., постановено по адм.дело № 8730/2019 г.

За трети път принадлежността на ищеца към същите органи е била установена и обявена от Комисията с Решение № 2-351/27.05.2014 г. Същото е било обжалвано пред АССГ, който с Решение № 3957 от 11.06.2019 г., постановено по адм.дело № 924/2019 г. го е обявил за нищожно. Съдебният акт е обжалван пред ВАС, който го е оставил в сила с Решение № 3038 от 31.03.2022 г., постановено по адм.дело № 8733/2019 г.

За четвърти път принадлежността на ищеца към същите органи е била установена и обявена от Комисията с Решение № 2-1264/02.04.2018 г. Същото е било обжалвано пред АССГ, който с Решение № 2324 от 04.04.2019 г., постановено по адм.дело № 5468/2018 г. го е обявил за нищожно. Съдебният акт е обжалван пред ВАС, който го е оставил в сила с Решение № 3048 от 31.03.2022 г., постановено по адм.дело № 5335/2019 г.

По делото бяха приети за послужване адм.дело № 925/2019 г., адм.дело № 924/2019 г. и адм.дело № 5468/2018 г. на АССГ.

Във връзка с претендираните неимуществени вреди по искане на ищеца бяха допуснати и разпитани следните свидетели:

И. Й. Д.. Свидетелят заяви, че познава ищеца от 45 години, той е един от най известните български интелектуалци, специалист по история и методология изкуството на траките, по изобразителното изкуство, занимавал се е с преподавателска дейност. Бил е в института по изкуствознание към Б., имал е лекции в С. университет, в последните десет години е бил преподавател Нов български университет. Познат е и в чужбина, бил е министър на културата, куратор на тракийското съкровище, ходил е в Русия и в много европейски страни. Поддържа контакти с учените от тези страни. Свидетелят описа ищеца като широко скроен, човек със силен характер, уравновесен и деликатен, поради което преживява дълбоко и лично всичко, което му се е случило с комисията. Когато за първи път е била обявена неговата принадлежност, той не го е приел тежко, но е бил огорчен. Комисията го е обявявала няколко пъти – винаги, когато е кандидатствал за някаква длъжност. Когато за пореден път е получил съобщение, той го е показал на свидетеля с коментар, че това на нищо не прилича. Били са отменени прояви на ищеца, негови познати са коментирали поредните обявявания и са се питали как може това да се случва на него. Имало е негативни реакции по този повод. Свидетелят е писал писмо за заслугите на ищеца да бъде награден с орден „С. планина“, но това е било отказано и той не е получи отличие. Свидетелят е виждал, че го боли, това е момент на обида и унижение. Ищецът не е могъл да си обясни защо са тези поредно обявявания, мислел е, че е за да се намери работа на комисията. Свидетелят сподели, че се виждат често с ищеца, имат съвместни издания, няколко пъти седмично се чуват. Според него ищецът е страдал най-вече от това, че едва ли не го изкарват шпионин от висок мащаб. В разговори свидетелят е ставал свидетел на неговото напрежение, бил е огорчен, това му е тежало. Споделял е със свидетеля, защото са близки. Имало е обидни коментари в университета, в медиите и на изложби.

И. Н. М.. Свидетелят заяви, че са приятели с ищеца. Описа го като уравновесен, дискретен и деликатен човек. Сподели, че ищецът е научна личност с интереси в областта на тракологията, ходил е в Италия, Русия и всички европейски страни, бил е преподавател в Нов български университет преди да се пенсионира. Имали са общи

познати, които са коментирали писаното по негов адрес от комисията. Ищецът е бил огорчен от това, което се пише за него. В началото не е обръщал много внимание, но това е станало проблем за него след като се е случило няколко пъти. Ищецът му е споделял, че има напрежение и голямо недоверие към него. Свидетелят е присъствал на 80-тата годишнина на ищеца, на която той е бил negliжиран, а е можело да бъде зачетен. Всички са се чудили защо става това. Ищецът тежко е понесъл писаното от комисията за него, че едва ли не е шпионин. В разговори е споделял, че му тежи всичко това, което се върти около него. Допълни, че често контактува с ищеца, чуват се поне два пъти в месеца, често ходи в неговата къща.

Съдът ще обсъди свидетелските показания при излагане на правните си изводи.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Разпоредбата на чл.205 АПК сочи като ответник по иска за обезщетение юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая такова юридическо лице е Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, като правилно искът за обезщетение е предявен спрямо юридическото лице.

Предвид гореизложеното исковата претенция е процесуално допустима, като предявена от активно легитимирано лице, притежаващо правен интерес, с оглед фактическите твърдения на ищеца, че е претърпял неимуществени вреди от незаконосъобразен административен акт на административен орган по смисъла на чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Основателно е възражението на ответника за частично погасяване по давност на претендираното вземане за вреди, по отношение на вредите, претендирани от Решение № 2-69/18.09.2012 г. и от Решение № 2-351/27.05.2014 г. Погасителната давност е институт на материалното и процесуалното право, представляваща изтичането на предвидения в закона период от време, през който субектът на правото (вземането) бездейства и не го упражнява. С изтичането на давността и при направено възражение от насрещната страна вземането се погасява, респ. предявеният иск следва да се отхвърли като неоснователен, поради изтичането на давностния срок.

При липсата на специална разпоредба в ЗОДОВ, по отношение на давността се прилага общата разпоредба на чл.110 от Закона за задълженията и договорите и давността за предявяване на иск срещу държавата е 5 години. Относно началният момент, от който започва да тече давностният срок за предявяване на иска, е приложимо Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. ОСГК на ВКС по тълк.гр.дело № 3/2004 г. Съгласно т.4 от това решение при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за заплащане на претендираното от държавата и общините обезщетение за вреди е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове, а при нищожните - това е моментът на тяхното издаване.

В случая нищожните административни актове са Решение № 2-69/18.09.2012 г. и Решение № 2-351/27.05.2014 г., във всяко от които е посочен моментът на издаването му. От този момент започва да тече и погасителната давност за предявяване на иска за

обезщетение на вреди, настъпили от нищожния акт. Исковата молба е предявена на 23.09.2022 г. - извън рамките на общия 5-годишен давностен срок по чл.110 ЗЗД, като по отношение на вредите от първото решение същият е изтекъл на 18.09.2017 г., а за вредите от второто – на 27.05.2019 г. Ето защо на това основание исковете за вреди в размер на 5 000 лв. от Решение № 2-69/18.09.2012 г. и в същия размер от Решение № 2-351/27.05.2014 г., следва да се отхвърлят като неоснователни.

Не такава е положението с иска за вреди от Решение № 2-1264/02.04.2018 г. на КРДОПБГДСРСБНА.

При разглеждането на спора по същество Съдът на първо място съобрази нормата на чл.7 от Конституцията на Република България, според която държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Така прогласеният в основния закон принцип е залегнал в нормата на чл.203 АПК, който позволява на гражданите и юридическите лица да предявят иски за обезщетение за вреди, които са им причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, като за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на ЗОДОВ.

Нормата на чл.4 ЗОДОВ урежда материално правния режим на отговорността с препращане за неуредените въпроси към гражданските закони - § 1 от Заключителните разпоредби на ЗОДОВ. По силата на чл.86, ал.1 ЗЗД при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Това е приложимата към случая материалноправна норма.

По същество исковата молба е частично основателна. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица или по повод изпълнение на административна дейност.

Съдът следва да прецени установено ли е по делото настъпване на вреди, а при положителен отговор – представляват ли тези вреди пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт. За да възникне право на обезщетение е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Под вреда следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а под "пряка и непосредствена" - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловно необходимата връзка между тях. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 ЗОДОВ.

Вредата по своята същност представлява накърняване имуществото на правните субекти или на техни неимуществени блага. Неимуществените вреди представляват сериозно засягане на личността и достойнството на гражданина, изразяващо се в претърпяване на болки и преживяване на страдания. ЗОДОВ не уточнява как се

определя размерът на неимуществената вреда, поради което субсидиарно следва да се прилага гражданското законодателство и по-конкретно – разпоредбата на чл.52 ЗЗД, който дава възможност за определянето на вредите по справедливост. Съгласно чл.52 ЗЗД обезщетение за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието "справедливост" не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на редица конкретни, обективно съществуващи обстоятелства, имащи значение за правилното определяне на размера на обезщетението. При формиране размера на обезщетението за неимуществени вреди се отчита степента и характера на преживените болки и страдания от ищеца и е свързано с преценката на конкретни обективно настъпили обстоятелства, включително и периода, през който те са търпени. Също така спазването на принципа на справедливостта означава, че размерът на обезщетението трябва да е съобразен с характера и изражението на вредата, при отчитане на икономическия стандарт в страната, като обезщетението не трябва да бъде източник на обогатяване.

Съобразно разпоредбата на чл.154, ал.1 ГПК всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. В случая ищецът е този, който следва да докаже, чрез провеждане на пълно и пряко доказване със съответните процесуални способности, настъпването на твърдените неимуществени вреди, както и причинната връзка между тях.

Предявеният иск за неимуществени се обосновава с нравствени, емоционални, психически, психологически терзания на личността, накърнена чест, достойнство, като е уронено доброто му име, както и чувството му за самооценка, което от своя страна довело и до негативни последици върху психологическото му състояние. Ищецът е изпитвал негативни последици, свързани с накърняване на професионалните и личните му качества. Ищецът сочи в какво са се изразявали причинените му вреди и как същите са намерили проявление в стрес, отрицателни емоции, злепоставяне на доброто му име в обществото. В тази връзка по делото бяха събрани гласни доказателства, чрез разпит на свидетелите Д. и М..

С оглед на събраните гласни доказателства Съдът счита, че се доказват посочените в исковата молба преживявания на ищеца, представляващи неимуществени вреди /болки и страдания/, пряка и непосредствена последица от издадения административен акт - Решение № 2-1264/02.04.2018 г. на КРДОПБГДСРСБНА: притеснения и дискомфорт. Тези обстоятелства безспорно се установиха по делото от разпита на свидетелите, чиито показания Съдът кредитира като логични, последователи и безпротиворечиви.

Независимо от първото установяване принадлежността на жалбоподателя към органите по чл.1 ЗДРДОПБГДСРСБНА с Решение № 25/12.02.2008 г. и неговото влизане в сила, фактът на последвалите трикратни нови решения при липса на нови обстоятелства, огласяването им и обжалването им до обявяване за нищожни, следва да се разглежда като пораждащ неимуществените вреди факт.

Огласяването на принадлежност към ДС или разузнавателните служби на БНА, основано на нищожен административен акт, носи емоционален дискомфорт на засегнатото лице, накърнява доброто му име, честта и достойнството му. Това произтича от самата цел на закона, която е разкриване на сътрудниците на посочените държавни служби, а причината законодателят да обективира нормативно това разкриване е именно негативната оценка на обществото към тях. Съдът взе предвид обстоятелството, че ищецът е виден български интелектуалец, специалист по история и методология изкуството на траките, по изобразителното изкуство, бил е куратор на Тракийското съкровище, занимавал се е с преподавателска дейност.

От показанията на свидетелите Д. и М. се установи, че в сферата, в която ищецът се е трудил, е имало негативни реакции, коментари и подмятания, свързани и обявяването на ищеца за

агент на ДС през процесния период, които са повлияли на психоемоционалното му състояние. Имало е напрежение и голямо недоверие към него. Били са отменени прояви на ищеца, негови познати са се питали как може това да се случва на него. Имало е възможност за заслугите си ищецът да бъде награден с орден „С. планина“, но това е било отказано и той не е получил отличие. На 80-тата му годишнина той е бил, а е можело да бъде зачетен. Свидетелите са възприели болката, обидата и унижението на ищеца, като го характеризират като скроен, човек със силен характер, уравновесен и деликатен, поради което преживява дълбоко и лично всичко, което му се е случило с комисията. Твърденията на свидетелите могат да бъдат кредитирани предвид близките му контакти с ищеца, който е понесъл тежко писаното от комисията за него, че едва ли не е шпионин. В разговори е споделял, че му тежи всичко това, което се върти около него.

По изложените съображения Съдът приема за доказани елементите от фактическия състав на отговорността на държавата по чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Налице е административен акт на ответника, обявен по съдебен ред за нищожен, който акт е оказал доказано по делото негативно въздействие върху емоционалната сфера на ищеца и е предизвикал у него напрежение, обида и болка вследствие на недоверието към него. Отмяната на негови прояви и съпътстващото му negliжиране са фактори, довели до влошаване на емоционалното му състояние за периода след решенията. От свидетелските показания се установява пряка и непосредствена причинно-следствена връзка между последвалите трикратни обявявания на принадлежност на ищеца към ДС, обявени за нищожни, и претърпените от него неимуществени вреди.

Ищецът претендира присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 5 000 лв. от обсъжданото Решение № 2-1264/02.04.2018 г. на КРДОПБГДСРСБНА. Размерът на обезщетението за неимуществени вреди следва да се определи от съда по справедливост съобразно нормата на чл.52 ЗЗД.

Понятието "справедливост" не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на редица конкретни, обективно съществуващи обстоятелства, имащи значение за правилното определяне на размера на обезщетението. При формиране размера на обезщетението за неимуществени вреди се отчита степента и характера на преживените болки и страдания от ищеца и е свързано с преценката на конкретни обективно настъпили обстоятелства, включително и периода, през който те са търпени. Също така спазването на принципа на справедливостта означава, че размерът на обезщетението трябва да е съобразен с характера и изражението на вредата, при отчитане на икономическия стандарт в страната, като обезщетението не трябва да бъде източник на обогатяване.

Като взе предвид от една страна, че решенията са обявени за нищожни единствено поради липсата на правомощия на Комисията да издава повторно решение, с което да обяви едно и също лице в принадлежност към органите на чл.1 от закона, базиращо се на установени вече данни, използвани в преходно производство по издаване на друго решение, породило своята сила относно принадлежността на ищеца към ДС, и от друга страна, че влошеното му психоемоционално състояние е резултат на няколко фактора, като има място смъртта на дъщеря му като психотрамвиращ фактор, Съдът намира, че пълният претендиран размер на вреди от 5 000 лв. е прекомерен. В тази връзка Съдът отчита характера на настъпилите вреди, доказаните интензитет и период, в който са настъпили. Съдът намира за справедливо обезщетение за доказаните неимуществени вреди в размер на 2000 лв., като исковата претенция следва да бъде отхвърлена за разликата до 5 000 лв., претендиран с исковата молба. Акцесорната претенция за присъждане на законна лихва за забава върху обезщетението за неимуществени вреди е частично основателна, с оглед уважената част от главния иск.

Към вредите от Решение № 2-1264/02.04.2018 г. на КРДОПБГДСРСБНА се претендира и законна лихва. Върху определената сума като обезщетение за неимуществени вреди се дължи законната лихва според чл.86, ал.1 ЗЗД от деня, в който вземането за обезщетение за вреди става изискуемо. В случая законната лихва се претендира от 31.03.2022 г. - датата на влизане

в сила на решението, с което административният акт е обявен за нищожен. Според цитираното по-горе Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк.гр.дело № 3/2004 г., при нищожните актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, е моментът на тяхното издаване. Съдът намира, че лихвата следва да се присъди от претендирания момент на влизане в сила на решението, с което административният акт е обявен за нищожен, защото в противен случай би се произнесъл свръхпетитум. Длъжникът се смята в забава и без покана според чл.84, ал.1 ЗЗД. В случая се дължи законна лихва за забава върху сумата от 2 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди за периода от датата на обявяването на акта за нищожен с влязло в сила съдебно решение 31.03.2022 г.

В съответствие чл.81 ГПК Съдът следва да се произнесе и по претенциите на страните за присъждане на разноски. По делото ищецът е направил искане за присъждане на разноски, което с оглед изхода на спора е основателно. Не е представен списък на разноските по чл.80 ГПК, но Съдът констатира, че са сторени разноски за държавна такса. На ищеца следва да се присъдят сторените разноски в размер на 10 лв.

Ответникът не е направил искане за присъждане на разноски, поради което Съдът не дължи произнасяне по този въпрос.

Така мотивиран и на основание чл.203 и сл. от АПК, Административен съд - София град

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСЪЖДА Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия да заплати на И. Р. М. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], обезщетение за неимуществени вреди в размер на 2 000 лв. /две хиляди лева/, вследствие на нищожно Решение № 2-1264/ 02.04.2018 г. на същата комисия, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 31.03.2022 г.

ОТХВЪРЛЯ иска на И. Р. М. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], срещу Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, за разликата над 2 000 лв. до претендирания размер от 5 000 лв., вследствие на нищожно Решение № 2-1264/ 02.04.2018 г. на същата комисия.

ОТХВЪРЛЯ иска на И. Р. М. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], срещу Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди от нищожно Решение № 2-1264/ 02.04.2018 г. на същата комисия, за разликата над 2 000 лв. до претендирания размер от 5 000 лв.

ОТХВЪРЛЯ като погасени по давност исковете на И. Р. М. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], срещу Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, както следва:

в размер на 5 000 лв. вследствие на нищожно Решение № 2-69/18.09.2012 г. на същата комисия, ведно със законната лихва от 11.04.2022 г.;

в размер на 5 000 лв. вследствие на нищожно Решение № 2-351/ 27.05.2014 г. на същата комисия, ведно със законната лихва от 31.03.2022 г.

ОСЪЖДА Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия да заплати на И. Р. М. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], разноски по делото в размер на 10 лв. /десет лева/ за държавна такса.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или касационен протест пред
Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: